

7 — ANOMALIJA

Bilo mi je potrebno trideset godina osluškivanja, napipavanja i pomnog istraživanja da bih stvorio okvirnu ideju šta tražim. Informacije su toliko razvejjane, usitnjene i utkane u svakodnevicu svega ostalog da je zaista trebalo mnogo posvećenosti i sreće da se kockice sklope.

No, ispostavilo se da je naum pronalaženja inicijalne informacije sasvim trivijalan u odnosu na pokušaj da se sve to locira u prostoru. Srećom, ja sam bio besmrtna pa mi vreme nije bilo ograničavajući faktor. Na nesreću, bela rasa je počela ubrzano da izumire i posle početnog perioda progona kome smo bili izloženi, niko nas više nije dirao, ali bilo nas je toliko malo da smo s padali u oči gde god da se pojavimo.

Bilo je priče da će se bela rasa skoncentrisati u jednoj pokrajini i tako pokušati da opstane što duže, ali bela deca su se rađala u sve manjem broju čak i kod generacijama belih roditelja i bilo je jasno da je pitanje decenije, eventualno veka kada na planeti Zemlji neće

više biti belaca. Osim mene, ako pretekнем do tada, jer moja besmrtnost je regenerativne prirode, ali metak ili fatalna saobraćajka ili zalutali metak su stvari protiv kojih ne mogu ništa, sem da se pazim, sklanjam i krijem od svih nevolja.

Prednost dugog života je iskustvo i mogućnost povezivanja nestvarno velikog broja podataka, sklapanje slike za koju običan čovek u svom kratkom životu nema ni vremena, ni volje. Ipak, trebalo mi je čak sto sedamdeset godina da budem siguran u lokaciju centra moći u koji se, na ovaj ili onaj način, sve slivalo. Hiljadama godina, hiljade naroda, uspona i padova, ali konstanta svega je taj blagi pomak ka predelima u Švajcarskoj, doslovno neprimetan ni na prvi, ni na drugi niti na bilo koji pogled. Samo neko ko je kao ja imao mogućnost da poveže milione delića informacija i dođe do konkretnog rešenja.

Nešto što je toliko tajno, izolovano i važno mora biti posećeno s moje strane. Ako ništa drugo, moja besmrtnost im mora biti interesantna, a možda će mi pružiti i utočište od nebelih rasa koje su silovito nadirale odasvud i svuda. Nisam gajio iluziju da će me dočekati

širom otvorenih ruku, pa im nisam ni žurio u zaglaj. Potrošio sam dvesta godina da ih nađem, mogu da potrošim još dvadeset da im pridem.

Satelitski snimci su bili ključni za određivanje mesta gde bi mogli biti smešteni. Upoređivanjem prvih satelitskih snimaka i četrdeset godina starijeg avio-snimka uočio sam da na velikom prostoru postoji dosta rastinja koje se nimalo nije promenilo za tih četrdeset godina. Kasniji satelitski snimci su pokazali naglo vrlo velike promene i nakon toga, stotinu godina je sve delovalo normalno, šiblje je bujalo, drveće raslo i povremeno padalo. Kao da je taj prostor bio kamuflažno natkriven veštačkim zemljištem i biljkama, ali kada je počela vivisekcija svakog kvadratnog metra iz svemira, to više nije bilo dovoljno. Dugo sam razmišljao zašto odmah nisu postavili prirodno rastinje i zaključio da u tom slučaju krovna konstrukcija mora biti mnogo deblja i postojanija da izdrži pravu zemlju u dovoljnom sloju i da trpi sve ono što pravo drveće radi s podlogom.

Postojao je samo jedan ulaz u taj prostor kroz sedamsto metara dug tunel koji se račvao u naizgled slepo crevo, ali pažljivim

nadgledanjem zapazio sam nemali broj vozila koja su ulazila u glavni tok tunela s jedne ili druge strane, a nikada nisu izlazila napolje. Vremenom sam shvatio da mnogo više vozila nestaje u tunelu nego što ima onih koji prolaze.

Bilo mi je prirodno da postoje osmatračka i nadgledna mesta oko tog jedinog ulaza; verovatno čak i pokrivenost kamerama, senzori-ma, osetljivom podlogom... razmišljao sam kako da sve to prođem bez upoznatosti šta sve postoji. Čuvari ove tajne neće prezati ni od čega da bi je sačuvali.

Maskiran u planinara lutalicu beležio sam vrste vozila koja ulaze i tragao za pravilnostima. Većina su bili neobeleženi kamioni, sasvim malo automobila i povremeno autobusi. Ti autobusi su mi bili najzanimljiviji, ali za dve godina nadgledanja nisam uspeo da shvatim odakle dolaze i kakve putnike dovoze; svaki put kada sam ih pratio, nisu se zaustavljali po petsto kilometara i meni bi nestalo goriva.

Na kraju sam odlučio da priđem peške. Prvo sam istražio odakle tunel dobija osvetljenje, a onda odabrao maglovitu noć bez mesečine, isekao dovod struje i polako se uvukao u tunel. Ispipao sam slepi

krak tunela i došao do metalne pregrade. Preostalo mi je samo da pronađem neko skrovito mesto i šćućuren sačekam vozilo da bih video šta se događa i pokušao da to iskoristim. Ali sati su prolazili i nikakvog vozila nije bilo. Možda magla i mrak onemogućavaju kretanje kroz planine. Nisam znao koliko smem da ostanem u zasedi niti kako će reagovati kada otkriju da je kabl precvikan. U nekom trenutku palo mi je na pamet da se možda i metalna prepreka otvara strujom i da čekam uzalud. Povukao sam se polako i otpešačio kroz noć do dela puta na kome sam prikrio auto. Bilo je vreme da se povučem iz nadzora bar na deset godina da se ovaj incident sa presečenim kablom zaboravi.

Dok sam hodao ka autu razmišljao sam koja letovališta imaju najveću toleranciju na belce.

Smrznut i umoran uskočio sam u auto i shvatio da nisam sam. Na suvozačkom sedištu sedeo je krupan muškarac. Mrak mi nije dopuštao da vidim detalje, ali delovao je zastrašujuće velik, tamna senka na crnoj pozadini koja glavom udara u krov. *Otkriven sam, prostrujala mi je misao kroz glavu. Ko zna koliko ih ima napolju.*

Nema svrhe bežati. Sem toga, ja im nisam neprijatelj, ja samo tražim utočište.

„Sve znam“, progovorio je muškarac čudnim, romornim glasom.
Čita mi misli, shvatih.

„Da“, rekao je ravno.

„Koliko dugo znate da vas pratim?“

„Možda pet godina.“

Upao sam u klopku. Kakav sam ja to tristogodišnji kapacitet kada nisam uspeo da predvidim ovakav ishod.

„Dobar si“, rekao je, „za čoveka.“ Ali nije se nasmejao, mada bih očekivao da to uradi. „Ipak, šta je trista godina prema trideset hiljada?“

Otvorio je vrata i svetlost ga obasja; u mene su piljile žute neandertalske oči.

Pružio je ruku i spustio nekakav predmet na pult iznad volana.

„Ovo otvara kapiju“, rekao je. „Kada poželiš da dođeš.“

I otišao je naglim iskorakom, kao da beži. Tren kasnije magla i pomrčina su ga progutale.

Neandertalci, bubnjalo mi je u glavi, trideset hiljada godina stari, verovatno pamte dane istrebljenja svoje vrste pred najezdom homo sapiensa.

Da li uopšte želim da znam šta se događa tamo?

Da li se ja uopšte išta pitam?